

A hirtelen elárvulás óráján

1

*A hirtelen elárvulás óráján
a pötyögő csapokból kicsapódik a réz,
szemcsénként utazik vízzel a vízben
visszhangos ciszternák tisztítómedencék felé,
és tovább a visszagöngyölödő folyón
patakon források torkán át lecsorog,
bolyong egyre szűkebb egyre tüzezebb
andezit-folyosókon a tűzhányó-kitörések
volt vala idejében a sántakovácsok
műhelyébe leszivárog, hol a kalapács meg az üllő,
döndülések a mellemben, kezemben borotva,
behabozott arccal állok vakuló tükör előtt,
míg szakálltanra fakul az arcom,
gyerekkori fénykép, dann-dann-dann
a régi otthon falai törettetnek, porlik
körülöttem a téglá a mész a homok
szertepilléz, vissza az agyagbányákba hegyekbe,
s én gyerekké öregedve, államra száradt habbal
állok az aszályos csillagos ürességben,
s árnyékom reá vettetik valamint árnyéka reám,
aki mint én, sokadmagunkkal áll a híg
térözönben és embernek mondja magát—
és kiáltoz: hol vagy? hol vagy?*

2

*A hirtelen elárvulás óráján,
midőn a lomtanánítás bevégeztetik,
ha kinek van maradéka, megálljon
az utcára kidobott nagyságos tölgyfaasztal előtt,
hogy lapjába belerójjá-körmölje
hevenyészett végrendeletét:
„Reád hagyom a múlttalan térségeket, a reményt meg a gon-
dot,
szerkeszd össze, ha épületté: hass, alkoss, gyarapíts!”
Ódon vagy akkor a beszédedben, szomorú
ünnepélyes és árva kétszeresen,
múltakból kiforgatott jövőkből kivetett,*

*És akkor
a deszkára fűrészelt gyalult pácolt
enyvezett csapolással egymásba
eresztett rekeszekre tagozott
lap ropog-reped a szét-
választott erezetek görcsök,
cellulóz-sejtek megindulnak illő
a ráillőre tapadva, hogy a fává újra
fölgyesedő asztal ágadzik-
leveledzik gyökeret mereszt,
és nincs lom-halom ház utca
cigaretta-csikkos beton
csak egy tölgyfa
lebeg határnyi holdas térben,
nyíló odvában csontjára lekopott asztalos
legénnyé fiatalodva, hajdani ipartestületben
karácsonyi kislányka-kórust billiárd dákovával dirigál
„...a nagy bölcsességet, a nagy dicsőséget
rajtam kezdé...” hajnali szürkésfehérben,
dagerrotip csoportképen, éneklük ülve egy ágon
a hirtelen elárvulás óráján
hallod, mint ama három bölcs egyike
kocogván öszvérháton.*

3

*A hirtelen elárvulás óráján
fölköti fejét egy szál cigaretta az éjszakában,
köröz bolyong imbolyog,
parázsló orra a sátánkutyájának,
valaki szimatol, nyomot fogott,
valaki hadonászik, nem leli helyét,
magában motyog az utcasarkon
alkoholista halál toporog.
Tüzet kérni elindulok feléje,
átvegyem az izzást az első mély szippantás
utáni hirtelen bódulatot,
mikor virágozik a vadbirs,
lehunyt szemhéjam alatt a világteremtés
előtti utolsó pillanat: lét-készültségben már
a minden leendő alakzatok, de még bolyhosan,
lassuló forgásban, de még gyűrűsen-udvarosan;
Tüzet kérek — és senki sehol,
csak terjeteg füst égett csont szaga,
mintha gombostű szítálna,
maró csontszilánk-eső csepereg,
és odább
újra fölköti fejét a parázs,
az Arkturusz meridiánban vörösen didereg.*